

ζάλη

ζάλη, η, ουσ. [*<αρχ. ζάλη (= συστροφή ανέμου, η δίνη, η τρικυμία)*]. **1.** η παροδική σκοτοδίνη, που προέρχεται από κάποια παθολογική αιτία ή από κάποια εξωτερική αιτία (κατανάλωση οινοπνευματώδους ποτού, χρήση ναρκωτικού, υψοφοβία, θαλασσοταραχή, επικίνδυνη οδήγηση αυτοκινήτου, πονοκέφαλο) και φέρνει πρόσκαιρο ίλιγγο και απώλεια της ισορροπίας: «αν έπινες όσο ήπια, θα είχες κι εσύ ζάλη || δεν τολμώ ούτε να πλησιάσω στο μπαλκόνι, γιατί θα με πιάσει ζάλη». (Λαϊκό τραγούδι: *να χορέψω μες τη ζάλη, όμορφα και ταπεινά, η καρδιά μου είναι μαύρη απ' τα τόσα βάσανα*). **2.** ψυχική ταραχή, συναισθηματική αναστάτωση: «μη μου θυμίζεις τι κάναμε χτες, γιατί θα μου 'ρθει ζάλη || μόλις την κοιτάζω στα μάτια, με πιάνει ζάλη». (Τραγούδι: *με την πρώτη ζάλη, τη θυμάμαι πάλι*). **3.** η έγνοια, η φροντίδα, που έχουμε μόνιμα στη σκέψη μας: «μου φτάνουν οι δικές μου ζάλες, δεν μπορώ να έχω και την γκρίνια σου από πάνω». (Λαϊκό τραγούδι: *να μου το πεις το σ' αγαπώ και πάλι, να μου το πεις η αγάπη είναι ζάλη*).

- *να σου 'ρθει ζάλη!* να νιώσεις ψυχική αναστάτωση, να τα χάσεις από την έκπληξη που θα νιώσεις· λέγεται στο συνομιλητή μας, όταν θέλουμε να τονίσουμε με θαυμασμό αυτό που λέμε: «είναι τόσο όμορφη γυναίκα να σου 'ρθει ζάλη! || οδηγούσε μια αυτοκινητάρα να σου 'ρθει ζάλη». (Λαϊκό τραγούδι: *να 'χα ένα πορτοφόλι να το δεις να σου 'ρθει ζάλη θα σ' αγοράζα κι εσένα που μου κάνεις τη μεγάλη*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας